

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem, ve věci

žalobce: **A. S. A.**, narozen „X“,
toho času pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1,
331 65 Tis u Blatna,
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům,
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.12.2017, č.j. KRPU-245947-18/ČJ-2017-040022,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Policie České republiky, Krajského ředitelství Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 20.12.2017, č.j. KRPU-245947-18/ČJ-2017-040022, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle ustanovení § 129 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, kterým je nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 26.06.2013, č. 604/2013 (dále jen „dublinkské nařízení“) a podle ustanovení § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 19.12.2017 v 18.00 hodin.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný nedostál své povinnosti předběžně posoudit existenci nedostatků azylového řízení v Rumunsku a pravděpodobnost realizace předání. Žalobce již v průběhu zajištění uvedl překážky v předání do Rumunska, a to, že na území Rumunska nezůstal úmyslně a vědomě ho opustil, neboť zde neměl stravu a pracovní příležitosti, neměl kde pobývat. Tato tvrzení naznačují, že přijímací podmínky žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku mohou být problematické a zasluhují si alespoň předběžnou reflexi v napadeném rozhodnutí. Místo toho žalovaný uvedl, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a pokud jde o podmínky přijetí žadatelů v tomto daném státě. V napadeném rozhodnutí nebyla zohledněna individuální situace žalobce, který byl donucen v Rumunsku požádat o mezinárodní ochranu pod hrozbou omezení osobní svobody a navrácení zpět do země původu – Sýrie. Po podání žádosti o mezinárodní ochranu byl žalobce ubytován v ubytovně pro žadatele o mezinárodní ochranu, kde měl po dobu 1,5 měsíce zabezpečeno ubytování a stravu. Toto zařízení ale bylo hygienicky nevyhovující. Po uplynutí této doby byl navíc žalobce z tohoto zařízení vyhozen, bylo mu poskytnuto 30 Eur, avšak již žádné ubytování a strava. Během pokusů o opuštění Rumunska byl žalobce opakovaně zadržen na hranicích s Maďarskem a vrácen zpět.

3. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, ve kterém navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný poukázal na skutečnost, že tvrzení obsažené v žalobě, že žalobce úmyslně a vědomě opustil území Rumunska, a to z důvodu, že v Rumunsku neměl stravu a pracovní příležitosti, neměl kde pobývat, není obsaženo kromě úmyslného a vědomého opuštění Rumunska v podaném vysvětlení, které předcházelo vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný poukázal na tvrzení žalobce, že Sýrii opustil dobrovolně z ekonomických důvodů bez obav z válečného konfliktu, pronásledování či násilí nebo obav z tamního režimu. Opakovaně se pokoušel dostat z Rumunska do Maďarska. Byl opakovaně zachycen maďarskou policií a vždy vrácen do Rumunska. Při posledním pokusu o přechod do Maďarska byl maďarskými orgány vyhoštěn z území členských států EU a zařazen do Schengenského informačního systému jako osoba nežádoucí. O azyl v Rumunsku požádal žalobce, aby předešel vyhoštění do Sýrie. Jeho cílovou zemí měla být Belgie. V Rumunsku požádal o azyl před měsícem a půl a po celou dobu pobýval v uprchlickém táboře. Rumunsko žalobce dle svého tvrzení opustil také proto, že se tam nevyplácí dávky a není možnost si přivydělat. Žalovaný trval na tom, že v průběhu správního řízení nezjistil žádné skutečnosti, pro které by nebylo možné realizovat žalobcovo přemístění zpět do Rumunska. Své závěry o možnosti realizace předání odůvodnil na stranách 6 a 7 žalobou napadeného rozhodnutí. Dále žalovaný zdůraznil, že rozhodnutí o zajištění cizince je prvotním úkonem a správní orgán neprovádí žádné dokazování. Poukázal na skutečnost, že informace uváděné

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobcem v žalobě jsou v příkrém rozporu s obsahem žalobcem podaného vysvětlení, které učinil před vydáním rozhodnutí, a jsou dle žalovaného účelově zkresleny.

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně vyjádřili souhlas.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s.ř.s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
6. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného (dle ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s.), dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 19.12.2017 v 18.00 hod. zajištěn, neboť byl nalezen Policií ČR s dalšími 6 osobami bez cestovního dokladu u kamionu bulharské poznávací značky X KB. Jeho cílovou zemí byla Belgie. Sýrii opustil výhradně z ekonomických důvodů. Místo jeho bydliště v Sýrii nebylo zasaženo válečným konfliktem a žalobce tam v souvislosti s válečným konfliktem neměl žádné problémy. Pracoval jako soukromník v zemědělství. V Sýrii má dva bratry a šest sester. Jeho rodinné vztahy jsou výborné. Jeho cestu organizovali profesionální převaděči za úplatu. Při cestě z Rumunska se několikrát pokoušel dostat do Maďarska, ale vždy jej chytili a vrátili zpět do Rumunska. Při posledním pokusu mu byl maďarskými orgány udělen zákaz vstupu do schengenského prostoru. Následně byl těmito okolnostmi donucen požádat v Rumunsku o azyl, aby nebyl vrácen do Sýrie. Po podání žádosti o azyl až do opuštění Rumunska pobýval žalobce v azylovém zařízení. Žalobce uvedl, že nikdy neměl platný cestovní doklad. Žalobce uvedl, že jako žadatel o azyl opustil Rumunsko, aby pokračoval ve své cestě do své cílové země – Belgie. Na konečné rozhodnutí ve věci žádosti o azyl v Rumunsku nevyčkal, neboť tam nevyplácí žádné dávky a není tam možnost přivýdělku. Na výslovnou otázku, zda zná nějaký důvod, který by mu bránil v návratu do Rumunska, žalobce odpověděl při podání vysvětlení negativně. Dotazem v systému EURODAC bylo zjištěno, že žalobci byly dne 27.10.2017 jako žadateli o azyl v Rumunsku odebrány otisky prstů. Lustrací v Cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že žalobce je evidován na základě rozhodnutí maďarských orgánů v Schengenském informačním systému jako osoba nežádoucí, které má být odepřen vstup do schengenského prostoru.
8. Podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zajistí i provádění cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

9. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
10. Čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení uvádí, že pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.
11. V rozhodnutí o zajištění cizince podle § 129 zákona o pobytu cizinců se správní orgán musí vypořádat také s otázkou, zda neexistují překážky, které by bránily jeho předání do jiného členského státu ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení (viz rozsudek NSS ze dne 30.3.2017, č.j. 4 Azs 31/2017 - 54), a také s otázkou, zda předání cizince není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (viz rozsudek NSS ze dne 26.1.2017, č.j. 2 Azs 6/2017 - 19).
12. Na druhou stranu Policie České republiky zkoumá tyto překážky jen v rozsahu, zda není předání a priori vyloučené. Jedná se tak o předběžné zjišťování existence překážek, které budou ještě zevrubně zkoumány v navazujícím řízení (viz rozsudek NSS ze dne 30.3.2017, č.j. 4 Azs 31/2017-54).
13. Předně je nutno uvést, že žalovaný předběžnou úvahu o tom, zda zde nejsou systémové nedostatky v azylovém řízení v Rumunsku, učinil, a to na straně 6 až 7 žalobou napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že mu nejsou známy žádné informace či rozsudek soudu nebo konstatování Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky či některého vrcholného orgánu Evropské unie, ze kterých by vyplývaly systematické nedostatky v azylovém řízení v Rumunsku. Dále poukázala na to, že Ministerstvo vnitra jako příslušný orgán předávání žadatelů o azyl do Rumunska běžně provádí.
14. Z úvah žalovaného je tak zřejmé, že se otázkou případných systémových nedostatků zabýval a shledal, že nic nenasvědčuje tomu, že by takové existovaly. Před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí ani žádné skutečnosti nasvědčující existenci systémových nedostatků v azylovém řízení v Rumunsku žalobce neuvedl. Dle svého tvrzení Rumunsko opustil výhradně z důvodu pokračování v cestě do původní cílové země – Belgie, s vidinou ekonomického profitu. Před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí žalobce rovněž Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

výslovně uvedl, že neví o žádných překážkách, které by bránily jeho předání na území Rumunska. Z výpovědi žalobce je pak zřejmé, že jeho zájmem není vrátit se zpět do Rumunska nebo do země původu.

15. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
16. Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 22. ledna 2018

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.